

Megjelenik ez a lap hetenkint kétszer
csütörtökön és vasárnap.

Ára:
Egész évre . . . 6 ft. — kr.
Félévre . . . . 3 ft. — kr.
Negyedévre . . . 1 ft. 50 kr.

A szerkesztő szállása:
Szinház-utca 404. szám.

NEMERE.

Politikai, közgazdasági és társadalmi lap.

Hirdetési díj:

4 hasábos garmond sorért,
vagy annak helyéért 4 kr.
(1—10 sornyi hirdetés ára
mindig 40 kr.) — Bélyegdíj
minden igtatáskor 30 kr. —
Nagyobbhirdetéseknél alku
szerint. — Hirdetések fölvet-
tetnek a szerkesztőségénél.

Brassó, 1872. jul. 31-ikén.

A bécsi „Wanderer“ című lap egykor jó barátja volt a magyar nemzetnek. Azóta változtak az idők; a „Wanderer“-t Hohenwart idejében megvették a csehek; a csehek foederatikus törekvéseit megbuktatta a magyar alkotmány ereje és egy magyar államférfi, Andrássy gr. befolyása.

Azóta a „Wanderer“ egyik legnagyobb elenségévé változott nemzetünknek.

És ebben az ellenséges érzelmű „Wanderer“-ben közelebbről egy cikket olvastunk, a mely a méltatlankodás igaz hangján leczkézeti a bécsi lövészeket, a mért azok olyan hazárló módon kínálgatták magukat és hazájokat a német hatalomnak; s míg Berlin felé muzulmánhoz illő vak rajongással sóhajtanak, saját hazájok állapotát a lehetőségig nyomoruságos színben tüntetik fel.

A lövészek mellett nem felejtkeznek meg az azokkal egy huron pendülő bécsi sajtóról és a porosz érzelmű osztrák cliqueről sem. Idézettekkel bizonyítja, hogy a porosz pénzben hizott „Neue Fr. Presse“ és „Deutsche Ztg.“ nem elégsznek meg azzal, hogy egész működésükben irányadóul a német birodalom érdekeit tekintik az osztrák birodalmé felett; hanem még az osztrák-magyar birodalom újra teremtőjét, a magyar nemzetet, melynek saját clique-uralmokat is köszönhetik, — a gyalázás és rágalom minden címével illetik. „Itt az ideje — mondja az egyik — hogy ezen ázsiai népfaj, képtelen nyelvvel és képtelen alkotmányával elsepertesék az európai nemzetek közül.“ A más „állatias ázsiai“, ázsiai barbar és más hasonló címekkel illeti nemzetünket.

A „Wanderer“ kemény leczkét ad nekik, orrukra piritván, hogy alkotmányukat és uralmokat kizárólag a rágalmozott magyar nemzetnek köszönhetik.

A „Wanderer“-nek ezen cikkét olvasván összetalálkoztunk egy itteni szász emberrel, a ki, ha nem is osztja minden politikai nézetünket, elég emelkedettséggel bír arra, hogy az ember vele politikai dolgokról is beszélhes-

sen. A mi elég nagy csoda Brassóban akkor, midőn épen fővezetőik legtöbbje átvitte politikai ellenségeskedését a társadalmi, át a magán életbe; midőn román, német, vagy magyar régi barátjokat az utcán találkozáva sem köszöntik a legtöbben; midőn egyik magyar ember felől, a ki sem magán, sem társadalmi életében nem vét senkinek, egyszerűen politikai álláspontja miatt úgy nyilatkozott közelebbről egy szász matador, hogy, ha lehetne, a szívet tépné ki.

Ezen értelmes szászt kértük, hogy segítsen kimagyarázni, mikép történhetik az, hogy az alkotmányos osztrák párt közlönyeivel szemben, a mely pártnak oly sok szolgálatot tett nemzetünk, épen az általunk háttérbe szorított „Wanderer“-re marad nemzetünk becsületének védelmezése.

Van ebben része a pángermán rajongásnak, még több az érdekhajhászatnak — mint magunk is tudtuk, szász ösmerősünk beszédéből is kivettük. De elkeseredettebb ellenségeink tán a világon sincsenek, mint azon néhány erdélyi szász, a kiket uralmuktól megfosztottak, s a kik Bécsbe húzódva tevékeny egyesületet képeznek a magyar nemzet, magyar birodalom és magyar alkotmány rontására. Ezek közt fő szerepet visz Conrad Schmidt, a volt comes; jelentékenyebb társai Wolf ügyvéd Segesvárról és Capesius Szebenből. Körülöttük aztán egész csoportja a most növekvő, vagy érdekükben sértett magyar-falóknak.

Tehát a távolban is ezen népecske fiai rágódnak becsületünkön, a mely hazánkban boldogabb hazát talált, mint otthon maradt testvérei; a melyet nemzetünk annyi előzőkenységgel és javadalommal úrasztott el, a mennyit soha és sehol sem nyertek idegen bevándorlók! —

Lélektanilag is nevezetes jelenség, a melynek magyarázata b. Eötvös azon mély elmű mondásában található föl, hogy a privilegium mindenek felett a privilegizált jellemét rontja meg.

Nem ezt igazolja-e Schakespeare örökbecsű tragoediája is, melyben a minden kegygyel el-

rasztott két nagyobb leány bujdosásba veri a királyi ősz atyát? És nem ezt e az egészélet?

Német ember tiz annyi lakik hazánkban, mint szász. De azoknak nincs különleges állásuk, hanem jót és roszt velünk együtt osztanak. És azok, ha megtelepedtek, becsületöket, érdekeket a miénkhez kötik; azok nem járnak el idegen földre, hogy minket gyalázhassanak.

Mi nem akarjuk azt hiinni, hogy a szász faj alapján más jellemmel bírna, mint egyéb német fajok; épen azért meg vagyunk győződve, hogy künt és bent oly feltűnőleg tanusított háládatlansága csakis a sok elkényesztetésből származik. Mint a testvérei felett kényesztetett gyermek okvetetlen háládatlan lesz anynya iránt.

Ezt az egyszerű igazságot valahára már vegyék észre országunk sorsának intézői.

Brassó, 1872. július 30.

„Telegrafulu romanu“ 57. száma „vegyesek“ rovatában ezt a hirt tudatja:

„Egész biztonsággal beszélnek Cuza vajda intentiójáról, hogy Romániába szándékszik jöni: sőt némelyek azt is rebesgetik, miszerint Csernautznál már mult hó 6 án be is ment, a hol egy uradalmi adjutáns elébe sitett; az adjutáns szándékosan volt elébe küldve, hogy a vajdát Ruginosa jóságáig kísérje.

Andrássy gr., Bismarck herezeg és a jezsuiták. A „Reform“ biztos értesülés után írja, hogy a salzburgi találkozás alkalmával Bismarck és Andrássy között szóba jött a katolikus kérdés is, a csalhatatlansági dogma veszedelmes volt az államra, az ultramontanizmus tulajdonságai, a püspökök rezistenciája a kormányok ellen stb. Mindkét államférfiu kifejtette ezen tárgy körüli nézeteit s az állam jogosultságára nézve a katolikus pártüzelmek ellen magát védeni nem mutatkozott elvi vélemény különbség. Bismarck azonban már akkor az állam részéről erélyes rendszabályokat látott szükségesnek, míg Andrássy más nézetben volt és nem vélte a kath. izgatást oly fontosnak, sem a hatalom teljével rendelkező államra oly veszélyesnek mint Bismarck,

TÁRCZA.

Miként hálnak meg az uralkodók.

Wehl F. után.

A halál legutolsó jelenete a földi életnek s tehát ezt amazzal bizonyos lélektani összefüggésben kell gondolni. Rendesen úgy hal meg az ember, miként élt, azaz: a folytatott életmód befolyással van a végkimúlásra; a maga sötét árnyait vagy magasztaló fényét oly mértékben terjeszti ki az utolsó percekben, hogy azokból egyesek kárhozata vagy érdemeire némileg következtethetünk.

S minthogy az uralkodók és fejedelmeknek általában több módjuk és alkalmuk van, mint más közönséges embernek, hogy számos dicséretre vagy kárhozata méltó tettet kövessenek el: önkényt következik, hogy, midőn fennebbi tételünket igazolni akarjuk — az ők körükből hozunk fel néhány példát. Eleget található ottan. Hiszen a legnagyobb és leghatalmasabb felségeket látjuk különös módon a világgal meghasonolva s majdnem embergyülölő érzelmek közt kimulni; ellenben látjuk, hogy szerencsétlen, nem ritkán önhibájok miatt a veszély örvényébe jutott királyok bámulatos nyugalommal és méltósággal küzdenek meg a végső ellenséggel: a hatalmas halállal.

Az ember önkényt azon gondolatra jön, hogy természet és történelem itt kivételes szerepet játszik, mennyiben a nyomornak bizonyos dicsfényt, a hírnévnek pedig sötét árny-oldalt juttat; hogy így a nagyság egyik oldala által emberi származásuk, a porbasujtás és meg-

aláztatás másik oldala által pedig az isteni fölmagasztalás szelid vigasza jusson eszökbe.

Valóban némely uralkodók, kikre a vétkes tettek egész halmaza nehezedik, épen nyomorultan hálnak meg. Legtöbben iszonyu félelem között mulnak ki a tulvilági felelősség miatt és csak kevesen rendíthetlen odaadással. Természetesen mindig oly haldoklókról van szó, kik tiszta, határozott tudattal bírtak a végső szivdobbanásig.

Ha az ó-kor koronás főit tekintjük, legelőbb is a római császár — Augustus ötlik szemünkbe.

A történet szerint utolsó szavai ezek voltak: „Tapsoljatok, barátim!“ mely pár szót némelyek úgy értelmezték, mintha azok által Augustus magát oly nagy színésznek ismert volna el, minőnek őt bizonyos történetirók magasztalták. De e nézet hibás.

Augustus végső betegsége alkalmával előre látta bizonyos halálát és sajátos előérzettel rendelte meg sirontuli lakát. Hogy ez a megrendelés neki bizonyos megelégedést és derült nyugalmat szerzett: könnyen érthető, valamint az is, hogy e csöndes, vidám kedélyállapotban azon enyelgő kedvre hangolódott, mely nála mindig előállt, ha valami szerencsésen sikerült vagy valaminek jó végét előre hitte. Ily vidám, kedélyes hangulatban juthatott eszébe — kevéssel halála előtt, — hogy megkérdeje barátaitól, ha valjon az élet szinpadán jól végezte-e szerepét s hogy ezeknek igenlő válaszára kimulása közben fölkérje, hogy neki tapsoljanak.

Augustus utolsó szavainak párját azok képezik, melyeket a kicsapongó és esztelen Néronnak tulajdonítanak, ki a hagyomány szerint — midőn a trónról letaszítva s ellenfeleitől üldözve magának halálos szu-

rást adott — így kiáltott fel: „Mily jeles színész hal meg én bennem!“

Néronnak, ki tudvalevőleg igen kegyetlen üres fej volt, egyebek közt azon balga törekvése is vala, hogy nagy művészé képezze magát. Azon balhiedelemben élt, hogy ő kintinó szónok és zenész s ezért a szomorú játékokban egyes nagy szerepeket szenvedélyvel adott elő, miért a hallgatókkal tetszést tapsoltatott magának.

Habár amaz utolsó szavak nem egyebek, mint történeti találmány: mégis el kell ismernünk, hogy azok Néron igen találóan jellemzik. A legfelölőbb módon tüntetik fel csacska, folyton változó és izetlen természetét, mely épen oly gyermekes, mint visszatetsző.

Néronnak merő ellentéte Vespasian, e szigoru katonai szellemű uralkodó, ki rendkívüli észszel és szilárd akaratával kormányzott. Az uralkodói méltóság gondolatától teljesen áthatott, férfias, sőt némileg zord harci szelleme világosan kitünik az által, hogy halála közeledtekor megrendelte környezőinek, hogy őt az ágyból kiemeljék s lábaira állítsák, mert — miként kijelenté — egy római császárnak csak állva szabad meghalni.

Kinteljes véget ért 11-dik Lajos francia király, kinek hatalma földre tiporta a legszentebb törvényt is és ki nem iszonyodott vissza a leggaládabb eszközöktől is, ha azok által célját valószínű remélte. Ő francia párja az angol III. Richardnak. Uralkodása erőszakosságok, különféle cselek és büntettek folytonos láncolatából áll. Midőn halálát közeledni érzé, iszonyu rémület fogta el, mely őt nyugodni vagy alunni nem hagyá. Sokaig utazott nyugtalanul egy helyről a másikra s minthogy főleg éjjel borzasztó álmak gyötörték, rende-

sem nem ítélte czélszerűnek a bajt és izgatottságot az által fokozni, hogy az elnyomatás keserűségeit éreztessék az állam kath. alattvalóival s mártyrokat csináljon a fanatikusabb papokból, jelesen Adrássy így szól: „Nem tartom czélszerűnek ágyuval löni a verebek közé.“ — A „Reform“ még megjegyzi, hogy ha a Németországból kiűzött jezsuiták csapatostul betelepítenek Ausztriába vagy hazánkba: kétségtelen, hogy ez veszélyezteti az országok békéjét. De ez ellen intézkedni nem az Adrássy dolga, hanem nálunk az országgyűlés s Bécsben a reichsráthé.

Benedek Gyula ur egy nyilatkozat közlésére kéri fel a lapokat, melyben határozottan alaptalannak nyilvánítja azon állítást, mely szerint ő az ultimontán párt kath. programját aláírta volna. — „Azzal vádolnak — úgy mond — elég embertelenül, hogy én az ultimontán párthoz tartozom és az Apponyi-féle ismeretes programot aláírtam! Ezen roszakaratu és a legalacsonyabb indokokból eredő vádak és ámtásokkal szemben, megóvándó politikai jellemem tisztaságát, kedves választóim megnyugtatóására itt e lap hasábjain a nemzet színe előtt jelentem ki ünnepélyesen, hogy én az ultimontán párthoz nem tartozom s annak programját alá nem írtam. Ellenkezik e program követi programomban kimondott politikai elveimmel. Ennélfogva főnebbi vádak, mint az itteni ismeretes roszakaratu cliquenek tendenciósus koholmányait visszautasítom. Választó polgártársaim pedig nyugodjanak meg, mert azon politikai bizalmat, melyet irányomban másodizben nyilvánítottak, becsülni tudom s ha képviselőjökké fognak választani, azzal soha visszaélni nem fogok s adott programomhoz híven — politikai elveiken kívül másokat az ország törvényhozó testületében képviselni nem fogok, és ha azt valaha tenném — minő önmegfeledezést nem is képzelhetek magamról — följosítom önöket, hogy a reám ruházott képviselői állástól föloldjanak és én szavamot kötöm le, hogy ezen esetben egy percig sem bitorolnám nagyrebecsült politikai bizalmukat!“

A román nemzeti párt vezérférfiait a „Patria“ következőkép jellemzi: „Szomorú tapasztalat, hogy egy év óta vakmerőbb s lelkiismeretlenebb játékokat senki sem üzött a román nép életérdekeivel, mint Macellariu, dr. Ratiu és dr. Nikola.

Midőn már egész Erdély hajlandó volt a politikai aktivitás terére lépni, előállnak a végperczben holmi tisztátalan jellemek, hogy zavart idézzenek elő s a jámbor román népet két táborra osszák.

A török, tatár — midőn Erdélybe betűtött, annyi szerenczétlenségeket nem okozott, mint ez a Macellariu & Comp. De senki sem csalta meg soha oly nagy mértékben a hiszékeny román népet, mint ez a Macellariu Gy.-Fehérvárt, hol az absolut passivitas mellett kardos-

sen zenészeket hivatott maga körül, néha 120-at is, kiknek lármás zenéje messze űzte szeméiről az álmat. Utoljára — mivel mindenütt boszuló kezeket gyanított — a Plessis-les-Toursi kápolnába zárkozott, mely számos iv alaku nyílások és hegyes vasrácozattal volt körülvéve. A tömeg bámulva látta es hallotta a szobákon át, miként lármázott és beszélgetett magában éjjel és nappal. Néha izzadtságtól bágyadtan, meztelen testére pánczélinget öltve és kezébe egy rossz fegyvert fogva, lihegő kiabálás között vad átkokat s szidalmakat szórva futkározott az ivboltok kettős sora közötti tetőkön; ama boltozatoknak — miként hitte — a halált kell visszatartaniok, melytől oly nagyon remegett. Orvosa előtt gyakran hullott térdre, kérve őt, hogy tartsa meg benne az életet. Egy népmonda szerint utoljára még meleg gyermek-vért is ivott, mert csodatevők és vén asszonyok ezáltal megifjodást jósoltak neki. Minden babonás eszköz daczára végre neki is meg kellett halni. Azt mondják, hogy halála iszonyu volt. Midőn kimult, szája habzott és imákat mondott, melyek rémséges kínai között hajmeresztő átkokká változtak.

8-dik Henrik angol királynak — egy hasonlóképp meglehető zsarnok és több gonosztettel terhelt uralkodónak — nem kevésbé vigasztalan öregkora volt. Ő sem akart a halálról mit sem tudni s környezetének megtiltá, hogy e szót előtte kimondja. Midőn az utolsó perczben orvosai reményvesztett arcát látta, dühösen rájuk kiáltott: „Mind lefejeztetek, ha nem nyilatkoztok, hogy megsza-badhíhattok engem.“ Mindazáltal már ugyanazon pillanatban halott volt.

(Vége következik).

kodott, de reá rögtön megengedte: hogy Hátszegeen pesti országgyűlési képviselő választassék. Ebből annyi mindenesetre kiténik, hogy Macellariu urnak politikai jelleme — kétes; mi más szókkal annyit jelent, mint a népet félrevezetni és megcsalni.

Végre is meg vagyunk győződve, hogy Macellariu e botrány előidézéséért ama bizonyos hatalmas uraktól jó fizetést kapott, mert az bizonyos: hogy ő most is ugyanazon reactionnak zsoldjában áll, melyben korábban is állott.

Népem! — így végzi be sorait — őrizkedjél az ily haszontalan emberektől!“

V i d é k.

Kolozsvár július 24-én.

Városunk polgársága külsőleg is kifejezést kívánván adni azon osztatlan bizalomnak, őszinte ragaszkodásnak, melylyel megválasztott képviselőink iránt viselkedik, fáklyás zenével tisztelte meg azokat. Ámbár elhalványuló a fáklyák lobogása, azon nemes lánghoz képest, melynek mindnyájunkban tisztán élő tüze újra diadalra segíté elveinket, — mégis jól esett látni azoknak halvány fényénél ismét a lelkesült arcokat, az örömtől sugárzó szemeket, öregnél, ifjunál egyaránt. — 23-án este nagy tömeg nép gyűlt össze a városház előtti téren, honnan a menet indulandó volt. Valamint a folyó, minél közelebb jut a tengerhez, annál nagyobbá válik apróbb patakok beleömlése által, úgy a városház előtt még nem igen nagy tömeg, a mint közeledtünk Gróf Péchy lakása felé, mind óriásibbá vált, s magában a monostor utczában már egy nagy néptengerré nőtte ki magát elborítva a széyes utcát. A nagy nap hatása, a „Rákóczy“ riadó hangja mind lelkesültebbé tette a tömeget, míg végre Finálnak érc csengésű hangja, — ki egyik megbízott szónoka volt a közönségnek, — néma csendet idézett elő a polgárság soraiban. Finál szokott ékes szólásával fejtegette Gróf Péchy érdemeit, melyeket 6 esztendő lefolyása alatt szerzett, mint a ki az unio tényleges keresztül vitélvel volt megbizva.

Kiemelte Erdély körül szerzett érdemeit; azon következtetést vonva az elmondottakból, hogy a midőn városunk képviselővé választotta, ne tekintse ezt csak ilyennek, hanem, mert városunk az erdélyi részeknek fővárosa, tekintse e bizalmat az egész erdély rész bizalma kifolyásának, azon szolgálatok megjutalmazásául, melyek 6 esztendő lefolyása alatt ma büszkén hirdetik nevét. Erre Péchy szokott egyszerűségével sok szépet elmondott. Elmondotta, hogy a mikor Erdélybe jött, csaknem a hontalanság néma fájalmával jött kö-zinkbe, nem lévén se barátja, se rokona, se ismerőse. Elmondotta, hogy városunk volt az, ki őtet meghonosította. Szent fogadást tett, hogy lelkének minden gondolata, munkásságának iránya új pályáján is Erdély s különösen városunkké, melynek szükségleteivel kívánalmaival már részletesen megismerkedett.

Nagy hullámokat képezve indult el a tömeg Hajós lakása felé, kinél Herepey tolmácsolta a polgárság érzelmeit, — elmondotta, hogy nem a fényért, nem a rangért, — mely nincs, — hanem születéseért, fényes tehetőségeért választotta meg őt városunk polgársága. Mocsoktalan előéletében, szeplőtlen jellemében, kitartó munkásságában elég biztosítékot látnak arra nézve, hogy e legszebb állással felruhazzák. Hajós szokott szerénységével megköszönte a bizalom nyilvánulásának ez új nemét, s ígéretet tett, hogy szívének minden dobbanása valamint eddig volt, úgy ezután is szülővárosáé lesz. Ezután a nagy tömeg, a legpéldásabb rendben, csendben oszlott haza, bebizonyítván komoly magatartásával higgadságával, hogy lehet demonstrálni üres utcai lármánélkül, irtozatos orditózások nélkül is. Hunfy.

Megválasztott Deákpárti képviselők:

- 248. Gróf Kálnoky Pál Bereck.
- 249. Decani Károly Beszterce vidék.
- 250. Szeniczey Ödön Versetz.

Ellenzéki képviselő:

- 148. Keresztes István Csikszereda.

V e g y e s.

(József főherczeg) tábornagygyá fog kineveztetni. (Deák Ferenczről) közelébb az a hir terjedt el, hogy veszélyesen beteg. A legutolsó tudósítás szerint azonban a nagy hazafi pillanatnyi rosszulletét a nagy hőség s egy kis utazás alatt szenvedett fáradalmak okozták, midőn Rátóthról Táplánfalvára Széll Kálmán anyjához utazott. Környezete dr. Kovács Sebestyén urat,

Deák házi orvosát, táviratilag hívta meg, ki rögtön Deákhoz is utazott, s a bajt nem találva jelentékenynek, azon örömhírral tért vissza Pestre, hogy nagy hazánkba bajából már felüld.

(Gr. Péchy Manó) erdélyi kir. biztos és Kolozsvár egyik képviselője a napokban fogadta a bucsu tisztelgőket, miután állomását és Erdélyt itt hagyni készül.

(Krzisich József.) a Marosvásárhelyre rendelt 62-ik számú Lajos bajor herczeg nevű serezed ezredese, igen lelkes hangon irt magyar napi parancsot bocsátott ki a legénységnek, melyet tudomásul M.-Vásárhely tanácsával is közölt. Sok ily derék katonai parancsnokot a közös hadseregnek!

(Gyöngyös város) alsó részében jul. 17-kén d. u. 2 órakor tűz ütött ki s nemsokára 21 házat hamvasztott el. Jul. 23—24-dike közötti éjjel 12 órakor pedig a városnak sűrűn beépített legfelső részét borította el egy borzasztó lángtenger, mely alkalommal 95 ház lett részben teljesen a lángok martaléka, részben pedig, hogy a vésznek utját vegyék, leverve és lerombolva. 3 emberélet is esett áldozatul: egy 14, 18 és 24 éves gyönyörű leány. Az eddig csak átlag fölvevett károk összege legalább 100,000 frtra tehető. A szerencsétlenek nyomorainak enyhítésére könyörédamányokat gyűjtenek a résztvevő emberbarátok.

(A „Bresl Ztg.“) egy magyar katonáról a következő adomát beszéli el: Egy magyar zászlóaljban, melynek parancsnoka német ember, egy magyar baka folytonosan szidta az őrnagy jelenlétében a szöszegő „svábokat“ Az őrnagy megtiltá neki illetlen kifejezéseit, minthogy, ugymond, ő maga is sváb, és azzal fenyegeté, hogy ellenkező esetben „huszonötöt“ veret rá. A magyar azonban csak egyre szitkozódott. Az őrnagy tehát lehuzatja és megparancsolja, hogy jelenlétében vágják rá a huszonötöt; a tizenkettedik ütés után azonban leoldatja a bűnöst a deresről és kérdi: „Nos János, hát most mit szólsz?“ Megkövetem alásan őrnagy uram“, volt a felelet „mégis csak igazam volt. A sváb soha sem tartja meg a szavát!“

(Dános és Segesvár) vasuti távirida állomás a m. keleti vasutvonalon magánsürgönyök felvételére is felhatalmaztatott.

(A „Magyar Ujság“-ban) olvassuk: Rosz hir a szabókra, hogy Amerikában olyan ruhát találtak fel, mely egész öltözetre csak 50 centba (1 frt.) kerül. Kelnéje japán-papir. Miért volna rosz hir a szabókra? vagy talán a „M. U.“ újdondásza ilyen ruhában óhajt jární? kérdi a „Kelet“.

(Mégbánta.) Debreczenben egy 18 éves szép leány szerelmi bánatában öngyilkosságra gondolt s választóvizet akart inni. Azonban az első korty oly roszszul esett, hogy legott felhagyott a kísérlettel. Szája összeégett ugyan, de más komolyabb baja nem történt s valószínű, hogy a mint, testileg úgy lelkileg is ki fog épülni.

(Választási összeírás megsemmisítése.) A belügy-miniszter a maros-vásárhelyi összeíró küldöttség munkáját megsemmisítette. Az e tárgyban beérkezett miniszteri rendelet július 20-ikán olvastatott fel a központi bizottságban. Egy kir. táblai fogalmazó erre azon indítványt tette, hogy a miniszteri rendelet egy külön célra kiküldendő bizottságnak adassék ki véleményadás végett. A nagyobb részt baloldaliakból álló bizottság azonban maga is belátta ennek absurditását, s a kiküldendő bizottságot oda utasította, hogy javaslatot terjeszzen elő aziránt, vajjon minő elvek legyenek az új összeírás alkalmával követendő.

(Balhit.) A nép között nagyon el van terjedve azon balhit, hogy ha vihar közeledtekor harangoznak, a jégeső elkertüli a határt. A minap Dánófalván maga a lelkész is ezen véleménynek hódolván, neki esett a harang kötelének — ő ugyanis egyszersmind harangzó is — s addig harangozott, míg a harang lengése által mozgásba hozott léghuzam épen a templom tornyára vezette a villámot, mely be is csapott s a harangzó lelkészt agyonütötte.

(Hármas öngyilkosság.) Sopronban három fiatal ember szerelmes volt egy leányba, kit egy mindhármuk által aláirt levélben találkozáásra hívtak. A leány nem jelent meg, mire a három ifju együtt megvacsorált és azután a leány lakásához mentek, hol — a nélkül, hogy a három ifju egymás iránt a legkisebb féltékenységet érzett volna, csupa szerelmi ábrándosságból életüknek pisztolylyal végett vetettek.

(Versaillesben) ismét 4 communistát végeztek ki.

(Az osztrák sarkvidéki expedició.) Weyprecht főhadnagy Hochstetter tanárhoz a következő levelet intézte június 21-én: „Már nyolcz nap óta a tengeren vagyunk, minden jól el van helyezve. A hajó igen jó-nak bizonyul be, jól megy és könnyen mozog, ámbár jelentékenyen túl van terhelve; a gép és a katlan re-

mekművek. A gép felette csekély mennyiségű szént fogyaszt, 5 $\frac{1}{2}$ mértföldnyi uthoz óránként csak 130 font szén fogy el. Gyenge szellők mellett a 61-ik fokig felküzdöttük magunkat, két nap óta szélesend uralkodik. A gép a Weser előtt megállított és csak Troncsó előtt fog ismét fittetni. Legénységünkkel teljesen meg vagyunk elégedve. Látnia kellett volna, mily kedvünk volt, midőn a legénység a hajóra szállott; 48 óra alatt többet dolgoztunk, mint azelőtt 8 nap alatt. Csupa derék matrózunk van; kik képesek valamire. Szerencsére van szükségünk, ez a földolgozó, s ez remélhetőleg el nem hagy bennünket. Nowaja Semljánál talán találkozunk egy hajóval, melylyel híreket küldhetünk; augusztus elején járhatlan vidékeken vagyunk.

(Jelenet bizonyos iparegyület választmányi ülésében.)

Alelnök: „Tisztelt választmány! Az évi mérleg alig juttat ugyan osztalékot a részvényeseknek; jobb remény fejében az egyület fenmaradása mégis kívánatos; azonban a munkás méltó levén a maga bérére, noha együletünk elnökének rendes fizetése nincs, csak becsületből szolgált: faradozásainak jutalmául az egyület fentartása körül, adjunk száz aranyat!“ (Éljen! Éljen!) Elnök: „Midőn ezen kitüntetését köszönettel fogadnám, nem tehetem, hogy alnok urnak mellettem való faradozásait a tisztelt választmányának szintén jutalomra, ötszáz frt. tiszteletdíjat ne ajánljak.“ (Éljen! Éljen!) Egyik választmányi tag: „A könyvvivő fizetését emeljük hétszáz frtról ezerre!“ (Éljen! Éljen!) Másik tag: „Mint hogy egymaga a sok munkát nem bírja a könyvvivő, adjunk mellé segédet.“ (Éljen! Éljen!) Harmadik tag: „A pénztárnok fizetését is emeljük föl.“ (Éljen! Éljen!) Könyvvivő: „Mint hogy a választmányi tagok az intézetet bölcs tanácsaikkal gyakran támogatják: indítványozom, hogy fejenként száz-száz frtal jutalmaztassanak.“ (Általános éljen! éljen!) „F. L.“

(A világ minden vallásfelekezete) között, a buddhizmus számlál legtöbb követőt, t. i. 321 milliót; valamennyi keresztény felekezet 305 milliót; a mohamedán 137 milliót (a szunitákkal együtt), a brahma-vallás 120 milliót. Végre a zsidók, a kevés számú szamaritánokkal együtt 4 milliót tesznek. A bálványimádók és vallástalanok számát Hassel híres munkájában („Allgemeine Geographie“) 134 millióra teszi.

Közgazdaság.

Kereskedelmi szerződés Romániával.

Az országos iparegyület néhány nap előtt terjesztette fel a kormányhoz véleményét a Romániával kötendő kereskedelmi szerződés ügyében. E kereskedelmi szerződésnek helyes alapon leendő megkötése kiváló fontossággal bír már a jelen viszonyok között is, miután hazánk délkeleti része különösen Erdély élénk összeköttetésben áll a közvetlen szomszéd Romániával; de még nyerni fog fontosságban, ha a kapcsolatot a magyar és a romániai vasutak közt létre jő. Érdekesnek tartjuk ez okból közölni a kolozsvári kereskedelmi és iparkamarának ez ügybe kimondott véleményét is, mely lényegében következő:

„A kötendő vám- és kereskedelmi szerződés alapelveit azt óhajtanók kimondani, hogy a magyar állam ne részesüljön kevesebb kedvezményben, mint azon más európai államok, a melyek Romániával kereskedelmi szerződésben állanak. Ennek indokai könnyen felsorolhatók, ha tekintetbe vesszük egyfelől, hogy Anglia, Francia, Olasz s más országok Romániával hajókkal közlekednek, a melyeken a szállítási árak és viszonyok sokkal kedvezőbbek, mint a mi közlekedési utaink, akár jelenben, akár a vaspályák teljes kiépülése után lesznek, miután a dunagözhajózás az év egy részében szünetelni kénytelen, s különben is azt csak az ország egy része élvezheti; másfelől azon államok előtt a Dunafejedelemségek nyers terményeinek sokkal több értéke van, mint hasonló nyers terményekben bővelkedő hazánknak, kereskedelmi összeköttetésükben tehát kedvezőbbek az esélyek, mint nálunk, a hol az összeköttetést még a valuta különbsége is zsidbasztja. Hogy e kedvezményt Romania kormánya tőlünk sem tagadja meg, föltehető azon oknál fogva, mert a szomszéd állam is épen szomszédoságánál fogva sok tekintetben van arra utalva, hogy kereskedelmi és általában nemzetközi érintkezéseiben tőlünk minél több kedvezményben részesüljön s nemzetiségénél fogva is csak következetes támogatást tanúsít, ha a magyar állam vele egy nyelvű számos polgárát a más idegen államoknak nyújtott előnyökben részesíti.

E tekintetben azt hisszük, a kölcsönösség elve a két ország közt sokkal több pontban lel tényleges kifejezést, mint akármely más állam és Románia közt.

Ezek szerint általánosnak mondható óhajítás, hogy a vámtektelek jelen magassága 7 $\frac{1}{2}$ %-ról leszállíttassék s a beviteli vám legfőleg 5% alapján állíttassék meg, még pedig nézetünk szerint a most tapasztalható visszaélések elkerülése tekintetéből a mennyire lehetséges, nem érték, hanem súly vagy darabszám után.

A mennyiben az ugynevezett „brassói áruk“ csekély értékűknél s nagy súlyuknál fogva a súly szerinti vámolásnál terhelve volnának, lehetséges volna ezekre nézve egy aránylagos értékű vámtételt állítani meg, mert e tekintetben magunk is osztjuk a (brassói) társkamra aggodalmát, hogy ez áruk a nagy vámot nem bírják s azon cikkek előállításának bukásával együtt járna; de az érték után szedett vámmal visszaélések még súlyosabb következményűek s leszállított vám mellett is hatalmas előfordulhatnak jövőben is, mely okból teljes lehetetlen annak fentartását óhajtanunk.

A mennyiben a beviteli vám alábbszállítása a szomszéd országgal szemben nyújtandó kedvezményeket föltételezi, ilyenekül említhetjük a kiviteli vámok vagy teljes megszüntetését, vagy a most gyakorlatban álló vám oly módon szabályozását, hogy ezután a nyert kedvezmény arányában módosuljon. A gabonafélék kizárólag hazánkba leghelyesebb volna merőben mentesíteni minden vámtól.

Az átviteli vámok föltétlenül fölhagyandók és az átvitelre szánt áruk közlése és ellenőrzése könnyítendő s a mostani költséges eljárásról mentesítendő volna.

Általában a mi a vámkezelést illeti, a vámtételek szabályozásánál is sürgősebbnek nyilvánult minden oldalról azon óhajítás, hogy a szomszédországi vámhivatalok

1. kellő személyzettel legyenek ellátva,
2. hogy e vámtisztek a vámeljárás körül a mostaninál több gyorsaságot s kevesebb nehézséget fejtsenek ki, s hogy
3. a keleti egyház számos ünnepeinek legalább délutánján is végezzék hivatalos teendőjüket.

A ki tanuja volt annak, hogy a határszél vámhivatalainál gyakran napokig miként torlódnak meg a fuvarosok a fönjelzett hiányok miatt, miként van kitéve romlásnak áru és ember, állat, azon kell csodálkozni, hogy kereskedésünk a szomszédországgal miként lehet akkora, mint a minő? s miként vállalkozhatik még valaki kereskedésre oly országban, a hol mint ellenséget fogadják.

E hiányokon tehát segíteni kell, és pedig mulhatlanul, még mielőtt a két ország vasuti összeköttetése az áruk gyorsabb vámkezelését mellőzhetlenné tenné, a mikor a két állam vámhivatalainak egyesítése által a vasut érintette pontokon a segély legsikeresebb lehet.

Másik panasza, a szomszéd fejedelemségben minden fuvarostól patenttaxa cím alatt szedett díj ellen van. E díj a házaló kereskedőkre volt eredetileg megállapítva, még pedig nézetünk szerint a most tapasztalható visszaélések kikerülése tekintetéből a mennyire lehetséges, nem érték, hanem súly vagy darabszám után.

A mennyiben az ugynevezett „brassói áruk“ csekély értékűknél s nagy súlyuknál fogva a súly szerinti vámolásnál terhelve volnának, lehetséges volna ezekre nézve egy aránylagos értékű vámtételt állítani meg, mert e tekintetben magunk is osztjuk a társkamara aggodalmát, hogy ez áruk a nagy vámot ki nem bírják, s azon cikkek előállításának bukásával együtt járna, de az érték után szedett vámmal visszaélések még súlyosabb következmények s leszállított vám mellett is hatalmas előfordulhatnak jövőben is, a mely okból teljes lehetetlen annak fentartását óhajtanunk.

Erre nézve a hazánkban már érvényre jutott ipar szabadság alapján teljes kölcsönösséget óhajtanánk biztosítva látni; a fuvaros minősültsége pedig megkülönböztetendő volna a kereskedőtől. Ha e kölcsönösség ki nem vihető, óhajtanók a kereskedelmi viszonyokat ez irányban legalább a Franciaországgal kötött szerződés 15. §-a értelmében szabályozva látni. Szabályozandónak tartjuk hasonlóan azon díjakat is, melyeket az átvitelre szánt áruk plombirozásáért szednek, valamint az ily pecsétek alkalmazását és számát, a melyekkel most nagyon sok visszaélés történik.

A szomszédország belügyét érinti ugyan, de az ez ügyben folytatandó értekezletek egyik tárgyául ajánlani bátorkodunk az octroi kérdését, mely Romania különböző magasságban s oly tárgyaktól is szedik, melyek általános szokás szerint az ily helyi adóttól mentek. Ez ügy szabályozása s a szabályok hü megtartása egyike a legfőbb kívánásoknak.

Végül a konzulátusok ügyére hívja fel a kamara a magyar kormány figyelmét; a konzulátusok mostani szervezete mellett a főczél: a magyar alattvalók érdekeinek védelme kevésbé van elérve s a kamara ezt azál-

tal véli inkább elérhetőnek, ha az ügynökségek hatásköre kevesebb, de a kölcsönösség elvén alapuló jogszolgáltatási és végrehajtási viszonyról fogva, tekintélyök nagyobb lenne, ha egy szóval a szomszédország hatóságai az illetékességi összeköttetések kikerülésével a szomszédi viszonyok megszilárdulhatnának. („K.“)

A közönség köréből.*)

Nyilt-kérdés a brassói zálogház igazgatóságához.

Közlebb bizonyos G. asszony egy majd nem új magyarkát vitt a helybeli zálogházba, hogy arra a becsérték szerint meghatározandó összeget vegyen fel. Midőn azonban Hausenblass becselő biztos látta, hogy az elzalogosítandó ruha egy magyarka, illetlen stentori hangon így förmedt rá a szegény magyar asszonyra: „Tudja meg, hogy az efféle magyarság nem tartozik ide, hanem menjen vele a románokhoz, ezek majd hiteleznek reá!“

Alólírtak ennél fogva azon nyilt kérdést intézik a zálogház igazgatóságához, hogy a brassói zálogház kizárólag a szászok tulajdona-e vagy az egész városé, ennek minden polgáré nyelv és nemzetiségi különbség nélkül? és fel van-e jogosítva Hausenblass becselő biztos az igazgatóság által ily kihívó, goromba, miveletlen magaviseletre a brassói közönség bármelyik tagjával szemben?

A brassói polgárság nagy része.

Nyilt-tér.

Kézdi-Vásárhely, 1872. jul. 25-én.

A „Nemere“ 56-ik számában július 9-ről keltező a kézdi-vásárhelyi követválasztást illető levél fennhéjázó és minden erkölcsi érzelmet lábbal tipró kitételeire, az igazság és méltányosság, főleg a félrevezetett közvélemény helyre igazítása érdekében czáfolatunkat megtenni, polgári kötelemünknek ösmerjük.

„Választó“ urban, ki, mint levelében állítja, elvét és meggyőződését ösmeretlen társaival egyetemben, csak a balpártiak erőszakokodásának félelme miatt nem merte napfényre hozni — most az elnyomott érzélem kitér, és eget kér; méltatlankodása által saját énje és társaira, kik a sötétség homályában csendesesen alusznak, várva a szebb és boldogabb időt, nagyon is érthető, s észhiányában szendvedő, szegénységi bizonyítványt állít ki, — s a gyávaság nemtelen bélyegét süti ösmeretlen pártjára, midőn elég kislelkű azt állítani, hogy városunk kebelében (talán a holdban?) létező, de ez ideig édes reménybe nyugvó jobbpárt, csak az erőszakotlani félelem miatt nem mert életjelt adni önmagáról. Ugyan édes választó uram, meggondolta-e állításainak igazságát? alig hisszük! mert a politikai téren a kézdivásárhelyi polgárság sokkal érettebb, mintsem elvéért valakin erőszakoskodnék: s épen azért csak legyünk igazságosok, nem önközül voltak-e olyanok, a kik gyenge nők elesábitása által akartak a politika életmezéjén diadalt aratni!? össze barangolták a város minden zege zugát, de megvetés és elutasítással fogadtattak, s látva azt, hogy minden alattomban szőtt cselszövényeik daczára is kilátások nagyon csekély, nem mertek fellépni, hanem a rágalom gyalázatos és nemtelen fegyverét kezdték ellenünk köszörlüni, mert önközül kebléből születtek a gunyiratok, önközül köréből azon muszka apródok, kik a balpárt köpenyegé alatt s talán parancsszóra elég merészek voltak alattomban mindent a rend és csend megzavarására elkövetni, persze eredmény nélkül, mert az annyit gyalázott városi népet nem lehet úgy könnyen fölr vezetni, mert kiszámított fogásaik polgárságunk közt az eddigi egyetértést egy cseppet sem zavarták meg, sőt szánalom és gunyosolylyal fogadtuk minden erőlködéseiket, s fogadjuk mindenkor!

Ösmerjük szép maszkák! — önközül teszik talán azon értelmes és felvilágosult részt, a kikről halhatatlan költőnk azt mondta:

Köztünk van a legnagyobb ellenség,

A czudar s az áruló testvérek,

Egy közülök 100 ezreket ront el,

Mint egy pohár bort egy cseppnyi méreg.

A mi derék követünk, egy önközül szerént főkortesnek nevezett polgártársunk elleni hitvány vádakat illeti — azok ellen semmi szavunk, mert ők mindketten, mind a haza, mind városunk polgársága előtt sokkal nagyobb tiszteletben, s általánosabb szeretetben állanak, hogysem megtámadott becsületök igazolásra szorulna, — s valamint a tisztviselők korteskedése is csak ostoba agy szüleménye, mert városunkban a balpárt elve mellett nincs szükség korteskedni, —

*) E rovat alatt megjelent cikkekért a szerkesztőség nem vállal felelősséget. Szerk.

külömben is a „választó ur“ által lenézett nyers tömeg sokkal miveltebb, s politikailag érettebb, mintsem elvétől eltántorítható lenne.

Végül édes választó ur! hogy ha ön mint leveléből ki ri, a szabad szó, s az igazság kimondásának oly buzgó és meleg barátja, — tegye azt nyíltan és férfiasan, ne pedig gyáván és alattomban lépjen a küzdőterre, mert hidje el, ha igazat ír és beszél, tisztelettel viseljük ön irányában, — elve megváltoztatásáért sem erőszakoljuk, mert meglehet, hogy úgy járnánk, mint a jobbpárt némely követével; de ha alattomos uton városunk derék polgárságát minden okadatolatlan piszkos ráfogatásokkal, a közvélemény itélőszéke elé hurcolja, akkor nyíltan kijelentjük, hogy míg állításait nem okadatozza, — aljas rágalmaikat többé nem hogy czáfolatra, de még figyelemre sem méltatjuk.

Nagy Miklós, szijgyártó fő-czéhmaster. Vén Ádám, kis-czéhmaster. Klünglein József, fő-czéhmaster. Mátis János, kis-czéhmaster. Ko-

vács István, fő-czéhmaster. Jancso Mózes, al-czéhmaster. Bene József, fő-czéhmaster. Rátz András, kis-czéhmaster. Csiszár József, fő-czéhmaster. Szotyori János, kis-czéhmaster. Szász József, fő-czéhmaster. Kovács János, kis-czéhmaster. Szász Dávid, fő-czéhmaster. Popovics András, al-czéhmaster. Fekete Ferencz, társulat előljárója. Lakatos János, társulat jegyzője. Nagy Bálint, timár fő-czéhmaster. Molnár Dániel, kis-czéhmaster. Szigethi József, fazakas fő-czéhmaster. Erdő Bálint, al-czéhmaster. Szóts Bálint, szabó fő-czéhmaster. Furori Mozes, rézmives. Pongrác János, rézmives. Lészi Mihály, mézszáros fő-czéhmaster. Szóts Sámuel, kis-czéhmaster. Csiszár Mihály.

Beesi tőzsde és pénzek Brassóban július 30.

	Pénz.
Osztr. nemzeti adósság ezüstben	71 60
„ „ „ papirban	65 20
1860-ki sorsj. kölcsön 100 frt.	104 —
Nemzeti bank részvény	847 —
Hitelintézeti „	320 90
London	110 70
Ezüst	108 25
Napoleon'or	8 82
cs. k. arany	5 28
Lira	10 29
Magyar földteherm.	81 75
Bánáti	81 —
Erdélyi	79 25
Porosz tallér	1 67
Ikosár	1 69
Rubel	1 68

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos: **Orbán Ferencz.**

Pályázat

a zágoni népiskolánál a tanítónői állomásra. Tanítja az V. és VI-dik osztály tantárgyait, s a női munkát. Fizetése 420 frt., szállás az iskolán kívül és 6 öl fa. Pályázatot Augustus végéig be kell küldeni Zágónba az iskolaszék elnökéhez.

96 1—2

Pályázat

Háromszéken Pákéban a községi fiu- és leányiskolához egy rendes és egy segédtanítói állomásra egyelőre ideiglenesen pályázat nyitattik.

Tannyelv: magyar.

Rendes tanítói 300, segédtanítói fizetés 200 forint s ezenkívül mindkettőnek természetbeli szállás vagy ennek megfelelő lakilletmény.

Pályázni kívánók kéretnek tanítóképesítési oklevéllel ellátott folyamodványokat f. évi szeptember 15-éig Szonda Sándor iskolaszéki elnökhöz beküldeni.

Zene, kertészet és tornaszatban jártassággal bírók előnyben fognak részesítetni.

U. p. Kovászna.

Vida András,
iskolaszéki elnök.

97 1—3

Árlejtés.

Al-Torján egy községi iskolához felépítése árlejtés szerint idei augusztus hó 26-án délelőtt 10 órakor a kevesebbért vállalkozónak ki fog adatni.

Az árlejtés sepsi-szent-györgyön a tanfelügyelőségi irodában tartatik.

A tervezetet mintsintén az építési feltételeket nevezett irodában megtekinthetni.

Al-Torja, július 30-án 1872.

94 2—3

Kósa István,
iskolaszéki elnök.

Végeladás.

Bogdán fivérek sepsi-szentgyörgyi kereskedésből minden árucikk **leszállított áron** eladandó; vagy előnyös föltételek alatt az egész üzlet helyiségével együtt megszerezhető.

Érdeklettek értekezhetnek említett czég tulajdonosaival Sepsi-Szent Györgyön. 89 3—3

Pályázati hirdetmény.

Háromszéken Haralyban a községi fiu- és leány vegyes iskolánál egyelőre ideiglenesen egy rendes tanítói állomásra pályázat nyitattik.

Rendes fizetés 300 frt. s ezenkívül természetbeli szállás vagy ennek megfelelő lakilletmény.

Pályázni kívánók tanító-képesítési oklevéllel ellátott folyamodványukat kéretnek folyó évi szeptember 1-éig iskolaszéki elnökhöz beküldeni.

Zene és tornaszatban jártassággal bírók, előnyben fognak részesítetni.

U. p. Kézdi-Vásárhely.

Finta József,
iskolaszéki elnök.

90 3—3

Szállítási jelentés!

A Medgyes-Szegesvári vasutvonal f. évi jul. 18-kán a közforgalomnak átadatott! Ez által a teherszállítás nem, mint eddig volt, Alvinczen, — hanem Segesváron át lesz eszközölhető!

Bátor vagyok azért közzétenni, **hogy én Segesvárt is a legelőnyösebb összeköttetéseket szereztem meg** és képes vagyok **mindenféle** reám bizott tereh-küldéseket vagy tereh-átvételeket utánvétellel vagy a nélkül a **leggyorsabban** elintézni.

A naponként **minden felől** hozzám érkező szállítási bizományok azt mutatják, hogy **faradtságaimnak sikerült az eddig reám bizott követeléseknek pontosan megfelelni** és minden törekvésem oda irányuland, hogy a t. cz. közönség elismerését ezután is kiérdemeljem. Tisztelettel

GMEINER GYULA,

szállítási irodája klastromutca 647 szám alatt vis-à-vis a rom. kath. gymnasiummal.

85 3—6

Pályázati hirdetés.

Háromszék F.-Dobolyban a községi fiu és leány vegyes iskolánál egyelőre ideiglenesen egy rendes tanítói állomásra pályázat nyitattik.

Rendes fizetés 300 frt. s ezenkívül természetbeli szállás vagy ennek megfelelő lakilletmény.

Pályázni kívánók tanítóképesítési oklevéllel ellátott folyamodványukat kéretnek f. évi szeptember 1-éig iskolaszéki elnökhöz beküldeni.

Zene és tornaszatban jártassággal bírók, előnyben fognak részesítetni.

U. p. Nagy-Borosnyó.

Bodola Ferencz,
iskolaszéki elnök.

91 3—3

Hirdetmény.

Sepsi - Szent - Györgyi Künnle Józsefnek Bikfalvi Simon György, Mihály Sándor Autoni György alperesek ellen 487 frt. 4 kr. követelés tárgyában lefoglalt ingóságok

- a) Két fehér 8 éves ökör. 140 frt.
- b) 1 sötét pej kanca 50 „
- c) Két csikó 45 frt.
- d) Egy borjus fejős bival 100 „
- e) Két tehen 100 „
- f) Két 3 éves csikó 100 „
- g) Egy lószekér 50 „
- h) 15 öl széna 240 „
- i) Egy 4 éves tehen 40 „
- k) két szekér nyers tűzifa 2 „

A sepsi-szent-györgyi m. kir. bírósági végrehajtó.

87 3—3

Pályázat.

Háromszéken Al-Torján a községi iskola két rendes tanítói állomása egyelőre ideiglenesen betöltendő.

Évi fizetés: külön-külön 300 frt., s ezenkívül természetbeli szállás vagy ennek megfelelő lakilletmény.

Pályázat határideje: szeptember 18.

A tanítóképesítési oklevéllel felszerelt folyamodványok Kósa Istvánhoz küldendők.

Zene, torna és kertészetben jártassággal bírók, előnyben részesítetnek.

U. p. K.-Vásárhely.

Kósa István,
iskolaszéki elnök.

95 2—3

Pályázati hirdetmény.

Háromszéken Kis-Borosnyón a községi fiu és leány vegyes iskolánál egyelőre ideiglenesen egy rendes és egy segédtanítói állomásra pályázat nyitattik.

Rendes- 300 — segédtanítói fizetés 200 frt. s ezenkívül mindkettőnek természetbeli szállás, vagy ennek megfelelő lakilletmény.

Pályázni kívánók tanítóképesítési oklevéllel ellátott folyamodványukat kéretnek szeptember 1-éig iskolaszéki elnökhöz beküldeni.

Zene és tornaszatban jártassággal bírók, előnyben fognak részesítetni.

U. p. Nagy-Borosnyó.

Id. Tompa Miklós,
iskolaszéki elnök.

92 3—3